

ket itt magammal hoztam, — kezdte, — de olyan váratlanul jöttek értem, hogy nem volt időm befejezni az uzsonnát.

— Be kellett volna fejezned! — mordult rá a király. — Mikor kezdted? — A kalaposmester a húsvéti nyúlra nézett, aki a mormotával karonfogva követte barátját a tárgyalóterembe. — Azt hiszem, március tizennegyedikén, — mondta elgondolkodva.

— Tizenötödikén, — szólt a húsvéti nyúl.

— Tizenhatodikán, — vélte a mormota.

— Jegyezni! — parancsolta a király az esküdteknek, akik gyorsan leírták palatáblájukra mind a három dátumot, összeadták őket és átszámították koronákra és fillérekre.

— Vedd le a kalapodat! — szólt rá a király a kalaposmesterre.

— Ez nem az én kalapom, — válaszolta ez.

— Akkor hát lopta! — kiáltotta a király az esküdtszék felé, az esküdtek pedig rögtön jegyzőkönyvbe vették az esetet.

— Nekem csak eladni való kalapjaim vannak, — folytatta magyarázatképpen a kalaposmester. — Nekem nincs saját kalapom. Én kalapos vagyok.

Erre a szóra a királyné fölvette a pápaszemét és erősen kezdte nézegetni a tanút, aki kékült és reszketett.

— Tégy vallomást! — parancsolta a király. — És ne legyél ideges, különben nyomban lefejeztetlek!

Ennek a kijelentésnek csodálatosképpen nem volt bátorító hatása. A kalaposmester továbbra is egyik lábáról a másikra állt, nyug-

talánul tekintgetett ban a vajaskenyér harapott le egy nagy

Ebben a pillanat nösen kezdte érezni tudta, mi van vele, nő. Föl akart kelni, de azután eszébe jutott, hogy jobb lesz, ha itt maradjon. — Ilye van.

— Ne nyomd úgy a mormota, aki mellédok lélegzetet venni

— Nem tehetek szelíden. — Növök.

— Nincs hozzá a mormota.

— Ne beszélj Alisz haragosan. — T

— Növök, — vá de rendes mértékben, gyorsan. — Evvel m helyéről és a terem m

Ezalatt az idő a a kalaposmestert néző örhöz fordult, épp ak helyet cserélt. — Ho verseny műsorát! — len kalapos ekkor m a cipője leesett a láb

— Tégy vallomá zordonan. — Külön félsz, akár nem!

— Felség... én — kezdte a kalapos — és éppen teázni kez